

Vrag odgovori: no, naj še bo seden let. Da seden let mine pa dá oča velko večerjo napraviti pa mešnike vküp pozvati da so za njega molili. Ob desetih pride vrag pa potrka. Ne reče niše nič. Potrka drgôč. Niše nič. Tretjôkrat pa tak potrka ka se je ves hram strôsa te rečejo: herajn. On pride nôtri pa reče: zaj sen si ja po tisto priša, kaj sem pred štirinajstimi leti kûpa. Oča pa prosi: naj še bo eno malo duže. On pa odgovori: nič duže ne pûstin, pa dene sina na en štrik te pa sta letela po lûfti no prletela sta že do glázove gore. Tan pa ga če vrag gor potegnôti, ali štrik se mu vtrga, te pa je ne íma več močí do njega. Sin zaj ne vé kaj bi začea, hodi sen pa tâ po glažovoj gori; no na enkrat zapazi ene skrivne dveri pa potrka. Da nikoga ne čuje pa ide nôtri, no nikogar v hiži ne najde samo drûge skrivne dveri pa potrka. No da nič ne reče niše, ide nôtri. Tû najde gor pokrito za dvanajst ljûdi. Zaj še najde ene skrivne dveri, na tote potrka, neše veli: herajn. Ide nôtri pa kak se prestraši, da najde enô velkô kačô na mizi zasûkano. Tota kača pa mu reče: ne boj se ti mene nič, samo idi pa si prnesi tri leskove šibice, kere so v enen leti zrasle pa ti mene s tistimi tak dugo bi' dok de skorja od njih šla; jaz bôn se okoli tebe sükala, ali ti se samo nič ne boj. On odide pa si prnese tri leskove šibice. Trikrat s prvoj vudri, že je skorja od nje šla; vzeme drûgo pa začne biti, no kača je včasi ženskô glavô mela. Da je skorja od nje šla, vzeme tretjô. Kača pa se je okoli njega zasûkala pa ga je jako stiskávala. No 'da je od tretje že skorja šla, te je kača ženska postala. Ona je njemi jako zahvalna bila ka jô je odreša, kajti je bila zakleta. No potli sta se oženila. Da pa je on jako žalosten bia da je né znâ domu, ga je pitala ona: zakaj si ti tak žalosten? ah, reče on, kak ne bia žalosten da me je vrag sen na totô gorô odnesa, zaj pa ne vén nazaj domú, rad pa še bi enók svoje starše vida. Ona pa reče: jaz pa znan gé si ti doma, či češ iti domú, jaz ti pokažen naj bližeši pôt do doma, ali drûgo vse slôbодно poveš, samo mojega imena ne smeš povedati. On se spravi na pôt. Da domú pride, oča se jako razveseli, no dá velkô večerjô napraviti pa dosti gospodé vküp pozvati, no vse je poveda, ali imena njenega nikak ni štea povedati. Gôspoda pa bi radi znali pa sô ga jako zapojili, da je jako pijan bia te sô ga prtrûcali da je ime povéda: „pod nebon naj lepša, no svetla kak sunce“. Kak je on to poveda, te jô je včasi pr dverah vida, pa tûdi najnôk je preminôla. Zaj je jako žalosten bia, ne je znâ kaj bi začea, ne je znâ pôtí nazaj pa nič. Ne se je moga zdržati, ša je nje po sveti iskat. Da je tak en čas ša, najde tri brate ki sô se že tri leta za enô kapô, munteln no črevle bili, te pa so ga prosili da nje naj on raztala. On pa si je kapô na glavô dja, munteln si je ogrnô pa črevle si je ôbja te pa je reka: zaj nema nebeden nič, zaj dobro. Oni sô rekli: dobro je. Či si je črevle obja, te je šest vûr daleč stôpa, či si je munteln ogrnô, te ga je niše ni vida, či si je kapô na glavô dja, te je tak močen bia ka je celi svet lada. Te pa je ša dalje pa enók stôpi, bia je včasi na enoj velkoj gori, tan je najša enega starega vsega v gorô zarašenega môža; toti mu čémerno reče: kaj ti tû delaš, kaj ti tû hodiš? On odgovori: ha siromak pôtûjen tak po sveti. On pa reče: ta na drûgen bregi je moj brat, tisti je tak močen ka celi svet lada. On odgovori: z bôžjoj pomočjój jaz bôn ša, naj bo kak šte. Enók stôpi, že je bia pr tisten. Toti mu pa reče: tâ na drûgi breg ne hodi, tan je moj brat, tisti je tak močen ka celi svet lada. On pa se nič ne bojí, on samo ide, enók stôpi, že je bia tan. Toti ga prav hûdo pogledne pa mu reče: kak se ti podstôpiš tû hoditi pa mene znemirávati? te pa sta se prjela; sin deda vrže tak da so tan pr tretjen brati kosti zeškrebátale. Te pa še enók stôpi, pa že je bia na glažovoj gori; tan pa se je ona že ravno z enin drûgin ženila. On ide nôtri, pa 'da je munteln íma ga je niše ni vida. On si sede na eden

kraj kre nje, pa 'da si je štela žûpe zanesti te pa joj je rokô podbja da se vsa polejála. Da se je malo obrisala, si če drgôč žûpe zanesti, on joj pa podbije, no tak tretjôkrat. Zaj ona začne premišlávati, kaj bi to moglo biti, prosi da sô jô vûn pûstili, pa ide v zadnjô hižô, on pa' za njoj. V hiži jô velka žalost obide za prvega môža; ona se začne jôkati. Da je on njenô velkô žalost vida, on pregovori. Ona ga je včasi po glasi pónala, te pa sta šla v hižô. Tan ona pové da je že oženjena pa da jô je on reša. Te on svoj munteln dol spûstí, no vsi sô ga vidli. Zaj so pojeli kaj so meli te pa sô se razišli, pa jaz tûdi; no môž je odiša toti drûgi, onéa pa sta srečno vküp živela.

Slovanski popotnik.

* V našem cesarstvu izhaja letos 14 jugoslovanskih časopisov. Ti so: a) v horvaškem narečji 1. „Narodne Novine“ v Zagrebu. 26. leto na pôli; vrednik dr. D. Demeter; cena s poštníno 12 gold. 60 kr. — 2) „Glasnik Dalmat.“ v Zadru. 12. leto vsak teden dvakrat na pôli; vrednik J. Sundečić; cena 5 gold. 25 kr. — 3) „Zagrebački katolički list“ v Zagrebu. 8. leto vsak teden cela pôla; vrednik Nik. Horvat; cena 6 gold. 30 kr. — 4) „Gospodarski list“ v Zagrebu. 8. leto vsak teden pol pôle; vrednik B. Sulek; cena 4 gold. — 5) „Napredak“ v Zagrebu. 1. leto vsakih 14 dní cela pôla; vrednik Novotny; cena 3 gold. — 6) „Slovinski prvenci i vila sinjega morja“ na Dunaji. 1. leto vsakega četvert leta 6 pôl; vrednik dr. agustinović gjuro; cena 3 gold. — b) v serbskem narečji: 7) „Serbski Dnevnik“ v Novem Sadu. 9. leto vsak teden dvakrat na celi pôli; vrednik J. Gjorgjević; cena 9 gold. — 8) „Danica“ v Novem Sadu združena s Dnevnikom. 1. leto vsak mesec trikrat na celi pôli; vrednik Gj. Popović; cena 3 gold.; skupna cena „Dnevnika“ in „Danice“ je 11 gold. — 9) „Slovenka“ v Novem Sadu. 1. leto vsakih šest tednov 6 pôl; vrednik E. Čakra; cena 2 gold. 60 kr. — 10) „Šolski list“ v Novem Sadu. 2. leto vsak teden cela pôla; vrednik Gj. Rajković; cena 2 gold. 50. — c) v slovenskem narečji: 11) „Novice“ v Ljubljani. 18. leto vsak teden na celi pôli; vrednik dr. J. Bleiweis; cena 4 gold. 20 kr. — 12) „Zgodnja Danica“ v Ljubljani. 13. leto vsakih 14 dní na celi pôli; vrednik Luka Jeran; cena 2 gold. 70 kr. 13) „Slovenski Prijatelj“ v Celjovcu. 9. leto vsak mesec na 4 pôlah; vrednik A. Einspieler; cena 4 gold. — 14) „Slovenski Glasnik“ v Celjovcu. 3. leto vsak mesec 2 pôli; vrednik A. Janežič; cena 3 gold. — Najstareja jugoslavenska časnika sta tedaj zagrebačke „Novine“ in ljubljanske „Novice“.

* Hartmanova knjigarnica v Zagrebu pozivlje na naročbo Dimitrovičevih prevodov. Gosp. Špiro Dimitrović je namreč prestavil kakor je že znano, najpopred „Ruslana i Ljudmilo“ iz ruskega po Puškinu; njegov prevod se je občinstvu toliko prikupil, da je moral iz „Narodnih Novin“ v posebno knjižico pretiskan biti, ktera je pa tako naglo pošla, da se zdaj pripravlja že drugi natis. Za tem je priobčil gosp. Dimitrović tudi po novinah Puškinovo „Poltavo“, ktera je ravno kar pretiskana s dodatkom „Bratja razbojnici i cigani“. Potem je prevel iz nemškega Schiller-jevega „Wilhelm Tell-a“. Knjižici „Poltava“ in „Tell“ bote veljale za naročnike 1 gold. 50 kr., drugač pa „Poltava“ 70 kr. in „Tell“ 1 gold. 10 kr. Precej za „Tellom“ pride v natis „Eugenio Onjegin“, kterege je tudi izdelal gosp. Dimitrović po Puškinu. Vse to namerava gosp. Hartmanova knjigarnica izdati, ktera si dozda še ni preveč zaslug pridobila za domače slovstvo.

* Mnogo slavljeni horvaški muzikar Ferdo Livadić Samoborski misli izdati v kratkem zvezek horvaških in slavonskih pesem z napevi. Vês znesek te knjižice je namenjen ubogim Slavoncom in Horvatom. — Še ni dolgo, kar je gosp. Livadić k dvema pesmama našega

slovenskega pesnika S. Jenko-ta napravil napeve. Pervo „Zadnji večer“ je pripravil za tenor s klavirom in drugo „Pozdrav južnim bratom“ za dvospev, namreč za tenor in bariton.

Dopisi.

Iz Gorice 3. maja. M. S. — Žalostno novico vam prinesem, drage „Novice“, da 30. dan pret. mesca zgubili smo slavnega možaka, P. Klarus-a, provincijala naše pokrajine, ki so po kratki bolezni v 61. letu svoje starosti umerli. Gotovo bode slehernega, kateri je tega gospoda poznal in bode to novico bral, v serce zbolelo. Vse ga je zlo ljubilo in spoštovalo: premožni in siromaki, imenitni in nizki. Njegova velika ponižnost zraven visoke učenosti je bila, ki ga je takega ljubljenca vsemu ljudstvu storila. Ta splošna ljubezen do njega se je tudi pri njegovem pogrebu 2. dan t. m. očitno pokazala. Tolika množica ljudi se je pri samostanu č. p. frančiškanov na Kostanjevici zbrala in pogreb je bil tako slovesen, da vse to je živo pričalo, kako spoštovan je bil rajniki. Naj mu bode zemljica lahka!

Iz Kerke na Dolenskem. J. R. — Kakor skerbí usmiljeni oče, da napravi svoji družini vesele praznike, tako so nam napravili deželni poglavar letos vesele velikonočne praznike. Že poprej so se bili prepričali z lastnim očesom velike revšine, ktera tukajšne prebivavce tare; hodili so spremljeni od gosp. grofa Auersperg-a in domačega gosp. duhovnega pomočnika v najhujšem mrazu od hiše do hiše; ne ustavi jih ne hudi mraz, ne gerda pot, ne silna burja, ktera je oestro brila in mašila s snežnimi cunanjami usta, oči in ušesa in napravljal na vratih debele zamete. Milo je bilo viditi, kako so jih ljudje polni veselja in upa spremljali, da se jim bo morebiti njih žalostni stan po moči zboljšal in potolažil. Od ust do ust je šel veseli glas od svetlih dvajsetic, s katerimi so deželni poglavar revežem že tadaj solze brisali; veliki petek pa je rešil marsiktero družino lakote. Akoravno žalostni dan, se je slišal vendar veseli glas: „Iz Zatičine nam peljejo s šterimi konji pirhov“. Kakor bčele v panj, tako hité zdaj reveži vsak s svojo vrečo pod pazdih v farovž, kjer se jim je delilo žito, ktero nam je znano usmiljeno serce radodarnih Ljubljancev preskerbelo. Stoteri „Bog lonaj“ se je slišal iz ust veselih revežev, kateri so urno tekli iz farovža naravnost v malin, da si preskerbé moke za prihodnje praznike. Serčna zahvala vsem verlim Ljubljancem in družim dobrotnikom, kateri so nam napravili tako veselo velikonoč, posebno tudi naši usmiljeni hranilnici, ktera je na prvo besedo nam odločila 1000 gold. in pa dobroserčnim pekom ljubljanskim. Gotovo bi jim bilo serce veselja igralo, ako bi bili vidili, kako veselo so zastradani otroci, kateri ne vedó, kaj je kruh, segli po poslanih regljah. Akoravno sicer zlo sramožljivi, se vendar marsikteri ni mogel zderžati, da bi ne bil vpričo vsekal s zobmi po njej; drugi so tekli urno domú, da nasitijo z enim roglom lačnega bratca ali sestrico svojo. Stotero naj poverne Bog našim dobrotnikom!

Iz Ljubljane. Le malo ljudi je prišlo na predvčeranjí sejm; goveje živine so pripeljali veliko in lepe, tudi konj dosti, cena je bila srednja, al kupca ni bilo nič. Smajni dan ni minul brez nesreče. Na konjskem sejmišu je zadel splašen konj 8 let staro deklico na glavo, da je pri tisti priči dušo izdihnila; proti večeru je pa drugo 15 mescov staro deklice z mostovža drugega nadstropja v rožnih ulicah na dvorišče padla, pa glejte čudo! razun majhnih otisk ji doslej ni nič hudega; vesela in brihtna se igra danes s svojo leseno punčko! — Te dni se je novica razglasila, da naš svetli škof bodo v nedeljo na Dunaji posvečeni in da drugo nedeljo potem utegnejo že v Ljubljani biti. Za gotovo moremo reči, da to še ni tako gotovo kakor se govori. — Tudi tista novica, da v Ljubljani ostane deželno poglavarstvo za Kranjsko, Teržaško in Goriško, je dosihmal bolj želja kakor resnica.

Da pa Koroško pride pod štajarsko poglavarstvo, je nek že gotovo. — Gospoda koncipista deželnega poglavarstva Leopold vitez Höffern in Avgust Wurzbach žl. Tannenberg sta izvoljena za kantonska predstojnika. — Že večkrat omenjeni sedlar V. je s svojo ženo vred spet iz zapora izpušen.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Presvitli cesar so s pismom od 29. p. mesca apr. za stanovitne izredne ude deržavnega svetovavstva zvolili: kardinala in knezoškofa dunajskega Otmarja viteza Rauscher-a, komornika Janeza Adolfa kneza Schwarzenberg-a, generala konjištva Franca kneza Liechtenstein-a, komornika Vincenca Karola kneza Auersperg-a, komornika Franca grofa Hartig-a, komornika in generala konjištva Franca grofa Haller-Hallerkeo-skega, komornika Jurja grofa Apponyi-a, feldmaršal-lajtnanta Avgusta grofa Degenfeld-Schonburg-a in feldmaršal-lajtnanta Jožefa barona Sokčević-a. — Dalje so izvolili presvitli cesar za začasne ude deržavnega svetovavstva in sicer za Ogersko: Janeza grofa Barkoczy-a, Jožefa barona Eötvös-a, predsednika-namestnika ogerske akademije Nikolavža barona Vay-a, Jurja žl. Majlath-a (mlajšega), Pavla žl. Somšić-a, Evgenija Toperčzer-a, župana Veliko-varodinskega; — za Česko: Henrika Jaroslava grofa Klam-Martinic-a, komornika Alberta grofa Nostitz-Rienek-a, Avgusta Gustava Trenkler-a, predsednika liberške kupčijske in obertniške odbornice; — za lombardo-beneško kraljestvo: Filipa grofa Nani-Mocenigo-ta, barona Ahila Cigno-ta; — za Dalmacijo: Franca grofa Borelli-ta, predsednika kmetijske družbe v Zadru; — za Horvaško in Slavonsko: Jožefa Jurja Strossmayer-a, škofa diakovarskega, Ambroža viteza Vraničani-a Dobrinovičkega; — za Galicijo in Lodomerijo z veliko-vojvodstvom krakovskim: Morica viteza Kranjskega, Stanisl. viteza Staroviejski-Biberstein-skega, dr. Tomaža Polanskega, advokata; — za Avstrijo pod Anizo: Jožefa kneza Kolleredo-Mannsfeld-a, Rudolfa barona Erggelet-a; — za Avstrijo nad Anizo: Franca grofa St. Julien-a; — za Solnograško: dr. Alberta Eder-a, opata benediktinskega samostana v Št.-Petru; — za Štajarsko: Franca žl. Mayer-a, fužinarja v Leoben-u; — za Koroško: Franca Pavla barona Herbert-a, vodja obertniškega in rokodelskega društva; — za Kranjsko: Antona grofa Auersperg-a; — za Bukovino: Nikolaja barona Petrina; — za Erdeljsko: Andreja barona Šagun-a, gerškega škofa v Svibnem, Nikolaja grofa Banffy-a in Karola Maager-a, predsednika kupčijske in obertniške odbornice v Brašovu; — za Moravsko: Jurja grofa Stockau-a, Filipa Schöller-a, fabrikanta; — za Šlezijo: dr. Franca Hein-a, župan-namestnika v Opavi; — za Tirolsko: Leopolda grofa Wolkenstein-Trostburg-a in Franca žl. Kofler-a, predsednika kupčijske in obertniške odbornice v Bocnu; — za Vorarlbersko: Fidela Wohlwenda župana v Feldkirch-u; — za Istro, Gorico in Gradiško: Vilj. grofa Pace-ta, župana topoljanskega; — za teržaško mesto in okolico: Konstantina barona Reyer-a, velikega trgovca; — za serbsko vojvodino in temeški Banat: Janeza barona Nikolića in Aleksandra žl. Mocsonyi-a. — Deržavnih svetovavcov je sedaj v vsem skupaj 59, namreč 12 poprejšnjih navadnih, 47 pa novoizvoljenih. Kakor se iz mnogih dežel pozveda, je med novoizvoljenimi svetovavci mnogo mož, ki vživajo veliko zaupanje ljudstva. Oklicano je že bilo, da prvo zlo imenitno delo, ki se bo temu zboru izročilo, bo prevdarek deržavnih dohodkov in stroškov, — da pa zbor ne more nič skleniti, ampak le svetovati; sklep so si prideržali v vseh rečeh cesar sami. Radovedno se pričakuje, ali bo to, kar bojo ti zborniki govorili, se tudi očitno v časnikih razlaševalo, ker vsaka dežela bi potem še le vedila, kako se njeni zastopnik obnaša, in po tem se bo ravnalo